

rator appellabat, & ut vrbi Byzantio, quam ipse fundasset, sua præsencia & precibus conditoris nouum nomen inderent. Inuisentibus autem Episcopis clarissimum Metrophanem, die dominica, & Imperator præsens inter alia dixit: Video te, Pater maximè venerande, & senectute & morbo defessum, & creari atque designari nobis post te gregis Pastorem postulo. Ille ad Imperatorem alacri vultu conuersus: Annuo, inquit, in Domino, quia nunc Spiritus sanctus, o fili, per linguam tuam loquitur. Mihi enim hac de re sollicito indicauit Dominus ante septem hos ipsos dies, moriturum me intra decem dies, & dignitatem sacram suscepturum sacerdotij dignitate parem Alexandrum, & dignum, ut verè loquar, electione, & sancti Spiritus denunciatione. Ad hæc verò hunc veluti filius Paulus excipiet. Respicens autem ad Alexandrum Alexandria Episcopum: Et tu, inquit, frater, egregium successorem tui relinques: & manu Athanasij Archidiaconi apprehensa, En, inquit, strenuus Christi miles, hic te sequetur, qui non solum cum fratre meo Alexandro contra Arii hæresim decertauit, sed & cum illo magna certamina & multa subibit: non solum autem secunda excipient certamina, sed & tertium cum strenuo Paulo sustinebit. Populus vno ore cum ipso Imperatore horis aliquot exclamauit: Dignus est. Deinde sacræ mensæ Altaris Humerale imponit, præcipiens hoc successoris seruari: venturum autem illum post non diu prædixit, post septimum videlicet diem eius resoluti corporis in Domino. Acciderunt igitur, ut prædixerat & præceperat, omnia. Moritur centesimo & decimo septimo ætatis anno, quarto Iunij.]

Pallium quod Humerale vocant, iam tunc Patriarchæ Constantinopolitano concessum, ex vltimis Photij verbis aduerte. Nec tamen istud eius Sedi singulare fuit, cum & Patriarchæ Alexandrini à primis sæculis Pallium sancti Marci haberent, ut ex Liberato discimus in Breuiario, dum ait: [Consuetudo quidem est Alexandria, illum qui defuncto succedit, & excubias super defuncti corpus agere, manumque dextram eius capiti suo imponere, & sepulto, manibus suis accipere collo suo B. Marci Pallium, & tunc legitimè sedere.] Ut autem quid Pallium fuerit non ignores, audi B. Isidorum illud describentem: [Est, inquit, amiculum ex lana non ex lino contextum, ouis illius, quam Dominus oberrantem quæsiuit, inuentamque suis humeris sustulit, pellem designans. Episcopus autem, qui Christi typum gerit, ipsius munere fungitur: atque ideo etiam habitu illud omnibus ostendit se boni illius & magni Pastoris imitatore esse, qui gregis infirmitates sibi ferendas proposuit.]

^a Liberat. in Breuiar. cap. 27.

At quod præter illud Humerale, Pallium aliud ab Imperatoribus primis sæculis acceperint, videtur colligi ex Liberato ^b in Breuiario, cū de Anthimo huius sedis Patriarcha loquens hæc ait: [Anthimus verò videns se sede pulsū, Pallium quod habuit Imperatoribus reddidit.] Anthimum enim ab Apostolica sede Pallium istud accepisse nemo dicet, cum contra Canones & sine consensu Romani Pontificis ordinatus fuisset, qui proinde hunc postea throno Constantinopolitano expulit. Vnde nihil aliud, nisi quod illud, ut pote ab Imperatore acceptum, eidem restituerit excogitari potest. Id certè tantò probabilius est, quod etiam Valentinianus III. Pallium ad instar Imperatorij Rauennensi Archiepiscopo honoris causa concesserit, ut Rauennensium re-

^b Idem ibid.